

Câinelui îi plăcu propunerea, cum era să nu-i placă! și plecară împreună mai departe. Merseră ei așa, până ce întâlniră în drum o pisică. Și-avea pisica asta o mutră jalnică, de parcă tot îi ninge și-i ploua!...

– Ei, Linge-Barbă, de ce mi-ești atât de tristă? Cine ți-a stricat socotelile? o întrebă măgarul.

– Cui i-ar arde să fie vesel, când i-a ajuns funia la par? răspunse pisica. Pentru că anii bătrâneții m-au cam adus de șale și mi s-au tocit colții, și pentru că-mi place mai mult să mă tolănesc după cuptor și să torc decât să alerg după șoareci, stăpână-mea a vrut să mă înece. Am fugit eu de-acasă la timp, nu e vorbă, dar stau și mă socotesc: încotro s-o apuc acum?

– Hai cu noi la Bremen, că la serenade nu te-ntrece nimeni și cu siguranță c-o să-ți găsești și tu un loc în taraful orașului.

Pisica socoti că sfatul ăsta nu-i rău deloc și se alătură celorlalți doi. Și-au tot mers cei trei fugari, au tot mers, și trecând ei prin fața unei curți, au văzut cocoțat pe-o poartă un cocoș care striga „cucurigu” din toată puterea răunchilor.

– Ce ți s-a-n întâmplat de strigi așa, măi cocoșule? îl întrebă măgarul. Astâmpără-te odată, că împuiezi urechile oamenilor!...

– Dau și eu de veste c-o să fie vreme frumoasă, dar la ce bun!... spuse cu tristețe cocoșul. Mâine-i duminică și ne vin oaspeți. Dar vezi că stăpână-mea nu se mai arată milostivă față de mine; i-a spus bucătăresei c-ar pofti să mă mănânce la masă, în ciorbă, așa că în seara asta o să mă scurteze de cap... Acu-nțelegi de ce strig așa? Strig și eu cât mai pot, cât mai sunt în viață...

– Păi bine, Creastă-Roșie, să te necăjești matală pentru atât!... îl dojeni măgarul. Hai mai bine cu noi la Bremen. Că oriunde ai merge, ceva mai bun decât moartea tot o să afli... Ai un glas care te unge, și de te-ai învoi să cântăm împreună, ne-ar asculta lumea cu gura căscată, zău așa!...

Cocoșul găsi că propunerea urecheatului e cât se poate de nimerită și tuspatru o porniră la drum. Merseră ei cât merseră, dar cum nu putură ajunge la Bremen într-o singură zi, se văzură siliți să înnopteze într-o pădure. Măgarul și câinele își făcură culcușul sub un copac mare, iar cocoșul și pisica se cățără în rămurișul bogat. Dar cocoșul nu fu mulțumit de culcuș și zbură mai sus, până-n vârful copacului, unde se simțea mai la adăpost. Înainte de a apuca să adoarmă, își mai roti o dată privirea în jur și deodată i se păru că zărește în depărtare o luminiță. Atunci le strigă tovarășilor săi că nu prea departe de acolo trebuie să fie o casă, căci se zărește o lumină.

– Hai s-o întindem chiar acu' într-acolo, spuse cu hotărâre măgarul, că adăpostul ăsta nu prea e de soi!

Câinele era la fel de zorit; gândea că de-ar găsi pe-acolo niscaiva oase sau vreo bucățică de carne, i-ar prinde tare bine.

Porniră deci spre locul unde se vedea luminița și-n curând o văzură scânteind și mai puternic; și din ce se apropiau, lumina se făcea tot mai mare; în cele din urmă, ajunseră la casa unor tâlhari, care era luminată ca ziua. Măgarul, ca fiind cel mai înalt dintre ei, se apropie de fereastră și privi înăuntru.

– Ce vezi acolo, măi Urechilă? îl întrebă cocoșul.

– Ce văd? Păi văd o masă încărcată cu mâncăruri și băuturi alese și niște tâlhari care stau în jurul ei și se înfruptă de zor.

– Așa ceva ne-ar prinde bine și nouă! spuse cocoșul.

– Mai încape vorbă! Numai de ne-am vedea în locul lor!... spuse măgarul, privind cu jind cum înfulecau tâlharii.

Chibzuiră ei în ce chip ar putea să-i pună pe tâlhari pe goană și, în cele din urmă, găsiră ce aveau de făcut. Măgarul își ridică picioarele dinainte și le propti de marginea ferestrei, câinele sări pe spinarea măgarului, pisica se cățără pe spatele câinelui, iar, la urmă, cocoșul își desfăcu aripile și, zburând, se așeză pe capul pisicii. Și așa cum erau orânduți, ca la un semn, porniră cu toții să cânte, fiecare pe viersul lui: măgarul răgea, câinele lătra, pisica mieuna și cocoșul cucuriga. După ce făcură o cântare în toată regula, se năpustiră prin fereastră în odaie, de zăngăniră toate geamurile și se făcură țândări.

De spaimă, tâlharii săriră-n sus ca niște apucați și, crezând că niscaiva stafii au năvălit în casă, fugiră îngroziți în pădure. Iar cei patru tovarăși se așezară la masă și, luând fiecare din ce mai rămăsese, se ghiftuiră de parcă i-ar fi așteptat un post de patru săptămâni.